

Hertil kommer, at det formentlig vil være forsvarligt at give Kommunalbestyrelserne Ret til at indstille den efter deres Skøn dygtigere, yngre Ansøger fremfor den ældre, mindre dygtige, saa længe det i alt Fald drejer sig om Ansøgere, der have mindst 2 Aars forudgaaende Lærervirksomhed.

Til § 4 (Ændring i Lovens § 20).

Den her foreslaaede Ændring tilsigter at skaffe Lovhjemmel til Nedsættelse af Lønnen, hvor den paagældende, selv om det ikke er en Følge af kirkelige Forretninger, til Stadighed kun underviser et mindre Timetal end normeret. Denne Bestemmelse er formentlig saa selvfølgelig, at den ikke behøver nærmere Begrundelse, og det samme gælder den dertil knyttede Undtagelse for Overlærere og andre, der yde Vederlag for Erdraget i Timetallet ved andet Arbejde i Skolens Tjeneste.

Til § 5 (Ændringer i Lovens § 21).

Naar Udtrykket „godkendes“ i § 21, 2det Stykke, foreslaas ændret til „fastsættes“, er dette formentlig i nøje Overensstemmelse med, hvad der under Lovens Behandling har været forudsat, idet det har været Tanken at lægge den endelige Afgørelse af, til hvilket Beløb Begyndelseslønningerne skulle fastsættes, i Ministerens Haand med de i Loven angivne Begrænsninger, saaledes at Ministeren navnlig ikke kan gaa til 1,100 Kr. for et Første- eller Enelærerembede uden at kunne paavise særlige Forhold og da navnlig en kvalificeret Ydelsesevne hos den paagældende Kommune. Det er med andre Ord ikke, som det fra enkelte Kommuners Side har været paastaat, nogen Forudsætning for Fastsættelsen af Første- eller Enelærerlønninger mellem 900 og 1,100 Kr., at der foreligger nogen Indstilling i saa Henseende fra den paagældende Kommunalbestyrelse. Rigtigheden af denne Opfattelse fremgaar med fornøden Klarhed af Indholdet af Paragraffens Stykke 6, der gør Fastsættelsen af Begyndelseslønninger, der ere højere end 1,100 Kr., afhængig af Kommunalbestyrelsens Indstilling, hvori med logisk Nødvendighed ligger, at lavere Begyndelseslønninger kunne fastsættes, uden at saadan Indstilling foreligger. Dette er ogsaa bestemt udtalt af Folketingsudvalgets Ordfører paa Udvalgets Vegne under Lovforslagets 2den Behandling i Folketinget i Rigsdagssamlingen 1898—99, jfr. Rigsdagstidenden for dette Aar Sp. 3628.

Angaaende det efter 5te Stykke indskudte nye Stykke bemærkes:

Ifølge Skolelovens § 10 skal der i Skolerne paa Landet meddeles Undervisning i kvindelig Haandgøring overalt, hvor der i Skoledistriktet er ansat en Lærerinde, hvilken Bestemmelse efter Sagens Natur maa forstaaes som omfattende ogsaa de Tilfælde, hvor der er Forskolelærerinde. Medens Spørgsmaalet om Andenlærerinders Forpligtelse til uden særligt Vederlag at undervise ogsaa i de ældste Klasser i kvindelig Haandgøring er uden for Tvivl, da hendes Ansættelse ikke er særlig knyttet hverken til Klasser eller til Fag, har der været rejst Tvivl om Forskolelærerindens Forpligtelse i saa Henseende, navnlig om det kunde paalægges hende at meddele denne Undervisning *uden Vederlag*. Ministeriet har dog troet at maatte besvare dette Spørgsmaal bekræftende og har derfor i intet Tilfælde givet noget Paalæg om Vederlag. Paa den anden Side maa det erkendes, at Forskolelærerindeansættelse direkte kun peger paa Forskolen og Undervisningen i denne, saaledes at Undervisning i Hovedskolen kan siges at være Forskolelærerinden uvedkommende, og end mere er der adskilligt, der taler for, at skal Forskolelærerinden alligevel besørge dette Arbejde, saa bør hun, der som Regel vil have sin rigelige Dagsgerning i Forskolen alene, ogsaa have et særligt Vederlag derfor. Det er disse to Momenter: Forpligtelsen og Lønnen, som søges fastslaaede ved nærværende Forslag, om hvilket det i øvrigt kun skal bemærkes, at Vederlaget er af ganske samme Størrelse som det, der før Skoleloven regelmæssigt blev forlangt i Tilfælde af ganske samme Art.

Angaaende den foreslaaede Ændring i Paragraffens sidste Stykke bemærkes:

Med Kirkeklokkernes Ringning hører formentlig naturlig saadanne Forretninger som den daglige Aabning og Lukning af Kirkens Trækruder og Kirkeurets Optrækning sammen. Da Kirkebylærerne allerede ved Loven af 1899 § 21 ere fritagne for at besørge Klokkeringningen, har man anset det for rigtigt at benytte den Lejlighed, som Lovens Revision giver, til ogsaa at fritage dem for de andre nysnævnte Forretninger og lade dem overgaa paa Ringeren, hvem man ogsaa har ment at kunne overdrage Forpligtelsen til at besørge Kirkens Rengøring samt Renholdelse m. v. af Alterkar og Alterstager og af de til Gudstjenestens sømmelige Orden og Præstens Bekvemmelighed anskaffede Inventarieggenstande. I